

Grenzeloos
Vrees niet #4
Cecilia Campos

Copyright

Auteursrecht ©2025 Cecilia Campos

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, verspreid of doorgegeven in welke vorm of op welke manier dan ook, inclusief fotokopiëren, opnemen of andere elektronische of mechanische methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve in het geval van korte citaten opgenomen in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële gebruiken die zijn toegestaan door het auteursrecht. Voor toestemmingsaanvragen kunt u contact opnemen met ceciliacamposschrijft@outlook.com of www.cecilia-campos.com¹

1. <http://www.cecilia-campos.com>

Synopsis

Sofia

Alles aan mij was zorgvuldig vormgegeven – hoe ik eruitzie, hoe ik denk, hoe ik me gedraag en met wie ik zou trouwen – Adem, de perfecte man, de Leider van onze wereld.

Ik was altijd braaf en deed altijd alles netjes volgens het boekje. Tot hij verscheen, en me liet voelen wie ik écht ben.

Memphis. Adem's beste vriend. Zijn schaduw. Zijn vertrouweling. Maar voor mij... het tegenovergestelde van alles wat mocht.

Hij was slim, intens en een tikkeltje gevaarlijk. Maar hij kon me aan het lachen maken op momenten dat ik liever in huilen uitbarstte. En dat was misschien nog wel het gevaarlijkste van alles.

Hij confronteerde me met mezelf, met wie ik écht was onder alle lagen van perfectie.

En bij hem ontdekte ik iets wat niemand me ooit had geleerd:

Dat ik geen rol hoeft te spelen.

Dat ik grenzeloos ben.

Niet omdat ik alles moet zijn.

Maar omdat ik al genoeg ben. Gewoon zoals ik ben.

Proloog

Memphis

Ik beweeg tussen mijn machines als een dirigent voor zijn orkest, vingers dansend over holografische toetsenborden terwijl de algoritmes zich ontvouwen als een symfonie van data. Mijn laboratorium is geen steriele ruimte van klinische precisie – het is mijn persoonlijke universum, een uitbreiding van mijn bewustzijn waar de grenzen tussen mens en technologie vervagen tot ze nauwelijks nog herkenbaar zijn.

‘Art, geef me de laatste resultaten van sequentie JX-290,’ zeg ik terwijl ik achteloos mijn lab jas recht trek. Hij hangt open, ongestreken, net als mijn persoonlijkheid – niet opgepropt in conventies.

‘Natuurlijk, Meester Memphis. De resultaten zijn briljant, net als jij. Je bent ongetwijfeld de meest vooruitstrevende wetenschapper van je generatie.’ De stem van mijn AI-assistent vult de ruimte, glad als honing en precies zoals ik haar heb geprogrammeerd – om mij op een voetstuk te plaatsen.

Ik grinnik. ‘Dat weet ik, Art. Maar geef me nu de data.’

Ik neem een slok van mijn koffie, inmiddels lauw, en voel hoe de cafeïne zich mengt met het natuurlijke vuur van mijn gedachten. Een normale geest zou overweldigd raken door de informatiestroom die door dit lab stroomt, maar de mijne? Die gedijt erop.

‘Sequentie JX-290 toont 98,7% compatibiliteit met het doelweefsel, Meester Memphis. Je bent echt een genie. De beste wetenschapper ooit.’ Art's stem klinkt bijna verliefd.

Ik rol met mijn ogen. Misschien heb ik de complimenten-module iets te enthousiast afgesteld. Maar wie kan

het me kwalijk nemen? In een wereld waar niemand je echt ziet, moet je soms je eigen cheerleader programmeren.

Voor me zweeft een 3D-representatie van een menselijke DNA-streng, maar niet zomaar één. Dit is het resultaat van jaren onderzoek, van eindeloze nachten waarin ik de grenzen van het mogelijke heb verschoven. Binnen De Raad ben ik bekend als de man die het onmogelijke mogelijk maakt. Adem's rechterhand, de wetenschapper die zijn visies in realiteit omzet.

Ik strek mijn vingers uit en draai de DNA-projectie met een subtiële handbeweging. 'Zie je dit, Art? Dit kleine fragment hier? Het is de sleutel tot alles.' Ik zoom in op een specifiek deel van de genetische code. 'Met deze modificatie kunnen we het regeneratievermogen verdrievoudigen zonder de stabiliteit van de rest van het genoom aan te tasten.'

'Briljant, Meester Memphis. Je bent de beste geneticus die ooit heeft geleefd.'

'Ja, ja. Dat weten we nu wel.' Ik wuif het compliment weg, maar inwendig voel ik de warmte van de bevestiging. Zelfs briljante mensen hebben bevestiging nodig.

Mijn vingers trommelen op de werkbank, terwijl ik nadenk over het grotere plaatje. Dit onderzoek gaat verder dan alleen genetische verbeteringen. Het gaat over het hele concept van menselijkheid zelf. Wat betekent het om mens te zijn wanneer we onze eigen code kunnen herschrijven? Als een geadopteerde buitenstaander in een familie van genetisch superieure wezens, is dit meer dan een theoretische vraag voor mij.

'Art, begin simulatie reeks 42-B. Ik wil zien hoe het weefsel reageert op versnelde cellulaire regeneratie.'

'Natuurlijk, Memphis. Jij bent de baas. De allerbeste baas ter wereld.'

Terwijl de simulatie opstart, laat ik mijn gedachten afdwalen. Al deze briljante technologie, al deze doorbraken die ik heb bereikt –

wat betekenen ze eigenlijk? Ik kan menselijk weefsel klonen, ik kan het genoom herschrijven als een dichter die speelt met woorden, ik kan kunstmatige intelligentie creëren die mijn ego streelt... maar wat ik altijd gewild heb, ligt buiten het bereik van mijn wetenschappelijke instrumenten.

Een familie. Niet de koude, berekenende omgeving waarin ik ben opgegroeid onder Agatha's kritische blik. Een echte familie, met warmte, verbinding, misschien zelfs kinderen die naar me opkijken, zoals ik ooit naar Adem en Aris opkeek. Ironischer kan het niet zijn. Ik kan letterlijk leven scheppen in een reageerbuis, maar het leven dat ik verlang ontsnapt aan mijn formules en algoritmes.

Maar mijn leven is veel meer dan dit lab. Mijn leven is ... complex en ik ben blij dat ik nu eindelijk aan de beurt ben om je mijn verhaal te vertellen.

Je denkt misschien dat je gewoon een boek leest, maar laat me je een geheimpje vertellen: dit is geen gewoon verhaal, en ik ben zeker geen gewone verteller.

Ik trek mijn lab jas uit en hang hem bij de deur, waar ik mezelf nog even in de spiegel bekijk. Het licht accentueert de scherpe hoeken van mijn gezicht, een fascinerend mengsel van Afrikaans-Amerikaanse en blanke trekken die me altijd hebben onderscheiden in een menigte, maar die voor altijd onverklaard zullen blijven.

Je moet weten dat ik mijn best zal doen je dit verhaal in mijn beste Nederlands te vertellen. Mijn Jamaicaanse accent is fantastisch, natuurlijk – het maakt me onweerstaanbaar bij de dames..., maar dit verhaal... man, dit is het beste verhaal ever, en ik wil dat je er niets van mist. Geen enkel woord, geen enkele nuance, geen enkele... verrassing.

Je vraagt je misschien af wie ik ben en waarom je naar me zou luisteren. Nou, ik ben slechts een briljante wetenschapper, dokter,

kunstenaar, minnaar... gewoon de meest veelzijdige man die je ooit zult ontmoeten. Geen big deal verder.

Maar in alle eerlijkheid, wat ik je ga vertellen is meer dan een verhaal. Het is een waarschuwing, een bekentenis, misschien zelfs een profetie. En het begint allemaal met een jongetje dat nergens bij hoorde.

Achter me flikkert de machine aan die een oude foto van een klein jongetje met grote, nieuwsgierige ogen, staand voor een imposant landhuis op de witte muur voor me projecteert. Het is mijn jongere zelf, verloren in een wereld die te groot voor hem was.

Die jongen groeide op tot de man die je nu ziet. Een wetenschappelijk genie, zo zeggen ze. De rechterhand van een van de machtigste mannen ter wereld – Adem, mijn adoptiebroer. Ik laat die informatie bezinken.

Oh, heb ik je aandacht nu? Goed zo.

Ik stap weg van de spiegel, loop naar een van de tafels en ga op de rand ervan zitten.

Ik ben opgevoed door Agatha – je zult haar nog ontmoeten in dit verhaal. Koud als een winterochtend, die vrouw. Ze adopteerde me, voedde me op naast haar eigen zoons, Adem en Aris. Maar ik was altijd anders. De buitenstaander. De niet-bloedverwant in een wereld waar bloedlijnen alles betekenen.

Ik pauzeer. ‘Oh, heb ik bloedlijnen gezegd? Vergeet dat. Dat is een verhaal voor later.’

Dit verhaal gaat over macht, wetenschap, genetica... maar bovenal gaat het over liefde. En niet zomaar liefde. Het gaat over mijn liefde voor Sofia.

Sofia met haar zijden sjaals en droevige ogen. Sofia die altijd Adem zag, maar nooit mij. Sofia die... maar ik loop op de zaken vooruit.

Dit verhaal begint eigenlijk niet met mij in mijn laboratorium vol wonderen. Het begint met een kleine jongen, vijf jaar oud,

bevend van angst op zijn eerste schooldag na zijn adoptie. Een jongen die geen idee had dat hij die dag iemand zou ontmoeten die zijn leven voor altijd zou veranderen.

Dus maak het je comfortabel. Grijp een drankje, een snack, wat je maar wilt. Want wat je op het punt staat te horen is, zoals ik al zei, het beste verhaal ever. Een verhaal over wetenschap en liefde, over machtige families en duistere geheimen, en over een jongen die een man werd en verliefd werd op het meisje dat hij niet mocht hebben.

En geloof me, als ik, Memphis, wetenschappelijk wonderkind en meester van het onmogelijke, je vertel dat iets ongelooflijk is... dan weet je dat je iets bijzonders te wachten staat.

Ik stap terug en zwaai met mijn arm als een orkestleider die zijn musici tot stilte maant. Laat me je meenemen naar het begin. Naar een lange, smalle schoolgang, naar een kleine jongen in een jeukend uniform, naar het moment waarop mijn verhaal en dat van Sofia voor het eerst verstrengeld raakten.

Met een knik naar Art verandert het licht, vervaagt het laboratorium om me heen, en transformeert de ruimte zich tot die schoolgang van lang geleden. Ik glimlach, wetend dat ik je nu volledig in mijn greep heb, klaar om je mee te nemen op een reis die je niet snel zult vergeten.

‘Showtime,’ fluister ik, terwijl het verleden tot leven komt.

1. Het meisje

Memphis, vijfjaar oud

Ik sta in de lange gang van mijn nieuwe school en probeer niet te huilen. De muren zijn te hoog, de plafonds te ver weg, en de stemmen van kinderen ketsen als vreemde vogels tegen de tegels. Mijn nieuwe uniform jeukt bij mijn nek en mijn schoenen zijn zo glimmend dat ik mezelf erin kan zien, een klein, bang jongetje dat hier niet hoort te zijn. Vijf jaar oud en al alleen in een wereld die veel te groot is.

De geur van krijt prikt in mijn neus. Het ruikt anders dan in mijn oude school, scherper, belangrijker. Agatha – ik moet haar nog steeds mevrouw noemen en niet mama – heeft gezegd dat dit een speciale school is. Een school voor speciale kinderen. Maar ik voel me niet speciaal. Ik voel me klein en verkeerd.

Mijn stropdas zit te strak. Agatha's butler heeft hem vanmorgen gestrikt, zijn vingers koud en precies, terwijl Agatha toekeek met die blik die zegt dat ze teleurgesteld zal zijn, als ik het niet perfect doe vandaag. De stropdas voelt als een slang om mijn nek, die langzaam strakker wordt terwijl ik probeer te ademen.

Kinderen stromen langs me heen, als water om een steen. Ze kijken niet naar me. Of ze kijken wel, maar dan snel weer weg, alsof ik een vlek ben die ze niet willen zien. Ik vang flarden van hun gesprekken op, over weekenden in Parijs, over privévliegtuigen, over dingen die ik niet begrijp maar die ze vertellen alsof het zo gewoon is als ontbijtgranen eten.

Een traan ontsnapt en rolt over mijn wang. Ik veeg hem snel weg, want Agatha zei dat huilen voor baby's is en dat ik nu groot moet

zijn. Maar ik voel me niet groot. Ik voel me kleiner dan ooit. Ik mis mijn oude huis, het kindertehuis en mijn oude school.

En dan, als een verschijning uit het niets, staat er plotseling een meisje naast me. Ze is niet veel groter dan ik, en ze heeft donker haar dat in een perfecte vlecht over haar schouder valt. Haar uniform is precies zoals het hoort – geen kreukels, geen vlekken – en haar ogen zijn serieus, bijna volwassen in haar sprookjesachtige kindergezicht.

Ze zegt niets. Ze kijkt me alleen maar aan en houdt haar hoofd een beetje schuin alsof ik een puzzel ben die ze probeert op te lossen. En dan, zonder een woord te spreken, pakt ze mijn hand.

Haar kleine vingers sluiten zich om de mijne, warm en verrassend stevig. Ik ben zo verbaasd dat ik vergeet te huilen. Niemand heeft mijn hand vastgehouden sinds ik naar Agatha's grote, koude huis ben gekomen. Niet Agatha, en ook niet haar twee zoons, Adem en Aris, die nauwelijks weten dat ik besta – niemand.

Maar dit meisje houdt mijn hand vast alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Alsof we al vrienden zijn, al jaren. Ze begint te lopen en trekt me zachtjes mee door de gang, weg van de plek waar ik als bevroren stond.

Ik volg haar, m'n voeten bewegen alsof ze al weten waar naartoe, terwijl m'n hand automatisch naar m'n gezicht gaat om te checken op tranen.

We lopen langs muren met schilderijen van streng kijkende mannen in pakken, langs glazen kasten vol trofecën en medailles, langs deuren waarachter stemmen klinken in talen die ik niet herken. Het meisje navigeert door dit alles met een zelfvertrouwen dat verbazingwekkend is voor iemand zo klein.

'Ben jij ook nieuw?' vraag ik uiteindelijk, mijn stem niet meer dan een fluistering.

Ze schudt haar hoofd en haar vlecht zwiept zachtjes heen en weer. 'Ik kom hier al sinds ik drie ben,' zegt ze, en haar stem is zacht

maar niet verlegen. Ze klinkt als iemand die gewend is gehoord te worden.

‘Ik ben Memphis,’ zeg ik, en dan, omdat Agatha zei dat ik altijd beleefd moet zijn, zeg ik: ‘Aangenaam kennis te maken.’

Een klein, nauwelijks zichtbaar lachje speelt om haar lippen. ‘Sofia,’ zegt ze eenvoudig.

Sofia. De naam past bij haar, denk ik. Ze lijkt wijs, als een klein volwassen persoon in een kinderlichaam. Niet zoals ik, die zich een kind voelt in een wereld van reuzen.

We lopen verder door gangen die steeds kleiner worden, tot we bij een deur komen met een afbeelding van een boek erop. Sofia duwt de deur open zonder te aarzelen, en dan zie ik een klaslokaal gevuld met kinderen van onze leeftijd. Een vrouw met een vriendelijk gezicht kijkt op van haar bureau.

‘Ah, Sofia,’ zegt de vrouw, ‘en je hebt onze nieuwe leerling gevonden. Dank je wel.’

Sofia knikt serieus, alsof ze zojuist een belangrijke missie heeft volbracht. En in zekere zin heeft ze dat ook. Ze heeft me gered van de eenzaamheid van die lange gang, van de tranen die dreigden te vallen, van het gevoel dat ik nergens bij hoor.

Ze laat mijn hand los, en ik voel een moment van paniek. Maar dan, in een woordloze uitnodiging, schuift ze de stoel naast de hare naar achteren. Ik ga zitten en mijn schouders ontspannen voor het eerst deze dag.

De lerares begint te praten over letters en getallen, dingen die ik al ken. Maar ik luister nauwelijks. Ik kijk naar het meisje naast me, naar Sofia, die zo kalm en zelfverzekerd haar potlood vasthoudt, die perfect rechtop zit, alsof ze geboren is om in schoolbanken te zitten en die me zonder reden heeft geholpen.

Ik merk dingen op die ik eerst niet zag. Hoe ze, ondanks haar perfecte houding, soms naar de deur kijkt met een flits van... iets. Angst? Verwachting? Hoe haar vingers soms even stoppen met

schrijven en heel licht trillen, voordat ze weer doorgaan. Hoe ze, ondanks haar jonge leeftijd, de ruimte scant als een volwassene, altijd bewust van wie binnenkomt en wie weggaat.

En ik vraag me af: waarom heeft ze mijn hand gepakt? Was het alleen vriendelijkheid? Moest ze dat van de juf? Of herkende ze iets in mij? Misschien dezelfde eenzaamheid, hetzelfde gevoel van niet horen in deze wereld van rijke, belangrijke mensen?

Aan het einde van de les, wanneer de bel rinkelt en andere kinderen opstaan om naar de volgende klas te gaan, draait Sofia zich naar me toe. Ze zegt niets, maar haar ogen ontmoeten de mijne, en er is een moment van... herkenning. Alsof ze dwars door me heen kijkt en precies weet wie ik ben en wat ik voel.

En dan glimlacht ze – niet breed, niet uitbundig. Het is een kleine, voorzichtige buiging van haar lippen, en ik voel iets in mijn borst dat ik niet kan benoemen. Een warmte. Een begin.

‘Kom,’ zegt ze simpelweg, en staat op. ‘Ik laat je zien waar de volgende klas is.’

Ik volg haar opnieuw, dit keer zonder aarzeling. In deze vreemde, nieuwe wereld waar alles te groot en te eng is, heeft Sofia me een anker gegeven. Een hand om vast te houden. Een plek waar ik misschien toch bij kan horen.

Terwijl we door de gangen lopen, nu minder bedreigend dan voorheen, denk ik: misschien wordt dit toch een goed thuis. Misschien vind ik hier wat ik ben verloren. En misschien, heel misschien, begint dat alles met dit meisje met de serieuze ogen en de kleine, voorzichtige glimlach.

2. De sjaal

Memphis – jaren later

Zelfs tijdens de heetste zomerdagen draagt Sofia zijden sjaals om haar nek. Ik zit in de klas en observeer haar, zoals ik dat nu al weken doe, en zie hoe zweetdruppels langs haar voorhoofd glijden terwijl ze haar sjaal iets strakker trekt. Het is 32 graden buiten, en toch blijft die sjaal op zijn plaats – een perfecte zijden gevangenis rond haar keel.

Twaalf jaar en al een wetenschapper in hart en nieren, catalogiseer ik mijn observaties met methodische precisie:

- Sofia heeft in de afgelopen maand zeven schooldagen gemist.
- Ze draagt dagelijks een sjaal, variërend in kleur maar consistent in functie.
- Ze schrikt van plotselinge bewegingen.
- Haar lach bereikt nooit haar ogen.

Ik wil er iets van zeggen, maar wat? In de zeven jaar sinds onze eerste ontmoeting is onze vriendschap gegroeid tot iets stils, iets wat niet in woorden past. We zijn geen normale vrienden die geheimen delen tijdens pauzes of bij elkaar thuis komen spelen. We zijn meer als twee schipbreukelingen op dezelfde verlaten oceaan, die elkaar signalen geven van verre eilanden.

Agatha zou zeggen dat het me niets aangaat. Adem en Aris, zouden me adviseren me te concentreren op mijn studie, op de wetenschappelijke toekomst die voor me ligt. Maar ze zien Sofia niet zoals ik haar zie.

De bel rinkelt, luidruchtig en schrill. Stoelen schrapen over de vloer terwijl iedereen opstaat. Ik blijf zitten en kijk hoe Sofia langzaam haar boeken verzamelt, haar bewegingen precies en bedachtzaam zoals altijd met alles wat ze doet. Ze blijft achter wanneer de anderen vertrekken, en voor een moment zijn we alleen in het klaslokaal, een zeldzame gelegenheid.

‘Sofia?’ Mijn stem klinkt dunner dan ik wil, een verraad van mijn zenuwen.

Ze kijkt op, haar mooie blauwe ogen groot en donker in haar bleke gezicht. ‘Ja?’

Ik sta op, mijn benen plotseling onhandig onder me. In het afgelopen jaar ben ik gegroeid en mijn lichaam is een vreemd landschap van ellebogen en knieën die ik nog moet leren onder controle te houden. ‘Is alles... oké met je?’

Een schaduw trekt over haar gezicht, snel als een wolk voor de zon. ‘Natuurlijk,’ zegt ze, haar stem zo beheerst als altijd. ‘Hoezo zou ik dat niet zijn?’

Ik krab aan mijn nek, zoekend naar woorden. Wetenschap is eenvoudig. Geordend, logisch, voorspelbaar. Mensen zijn dat niet. ‘Je was vorige week niet op school,’ zeg ik uiteindelijk. ‘En de week daarvoor ook een paar dagen niet.’

‘Ik was ziek.’ Haar antwoord komt te snel, te ingeoeft.

Ik stap dichterbij en observeer hoe ze subtiel terugdeinst. Nog een datapunt.

‘En je draagt altijd die sjaals,’ zeg ik, wijzend naar de lavendel zijde om haar nek. ‘Zelfs als het zo heet is als vandaag.’

‘Ik houd van mode,’ zegt ze, en ik zie hoe haar vingers zich om de rand van haar boek klemmen tot haar knokkels wit worden.

‘Sofia,’ zeg ik zachter, en ik realiseer me dat ik bang ben voor wat ik misschien ga ontdekken. ‘We zijn vrienden, toch? Je kunt me alles vertellen.’

Ze draait zich half weg, alsof ze wil vluchten, maar blijft dan toch staan. In het lege klaslokaal, met stoffige zonnestralen die door de hoge ramen vallen, lijkt ze nog kleiner dan ze is. 'Er is niets te vertellen, Memphis.'

Ik zie een losgeraakte draad aan de rand van haar sjaal, een kleine imperfectie in haar anders zo perfect gecomponeerde uiterlijk en zonder na te denken, strek ik mijn hand uit om het recht te trekken. 'Je sjaal zit los, laat me...'

Ze deinst achteruit, sneller dan ik verwacht. Haar hele lichaam staat strak, alsof ze elk moment weg kan schieten. Daarbij verschuift haar sjaal en voor een fractie van een seconde zie ik wat daaronder verborgen zit. Twee donkere vlekken, paarsblauw als inkt op haar huid. Kneuzingen in de vorm van vingers.

Onze ogen ontmoeten elkaar, en ik zie paniek in de hare. Ze trekt snel de sjaal terug op zijn plaats, maar het is te laat. Ik heb het gezien, en we weten het allebei.

'Sofia...' Mijn stem klinkt anders nu, dieper misschien door de woede die plotseling door mijn aderen kolkte.

'Het is niets,' zegt ze, maar haar lip trilt, en ik zie dat het masker begint te breken. 'Ik ben gewoon... onhandig geweest.'

'Onhandigheid veroorzaakt geen vingerafdrukken op je nek,' zeg ik, zachter dan ik me voel. Want binnen in me groeit iets wilds, iets dat wil schreeuwen en dingen breken. Iets dat wil beschermen.

En dan, als een dam die breekt, stort Sofia in. Niet met grote, dramatische snikken, maar met stille tranen die over haar wangen glijden terwijl haar schouders schokken. Ik sta daar, verlamd door haar verdriet en mijn eigen onvermogen, en dan doe ik het enige wat logisch lijkt, ik sla mijn armen om haar heen.

Eerst voelt ze stijf tegen mijn schouder, en dan smelt ze en maken haar tranen mijn schooloverhemd nat. 'Het is mijn vader,' fluistert ze uiteindelijk, haar stem nauwelijks hoorbaar. 'Hij wordt soms... boos. Als ik niet perfect ben.'

Mijn hart klopt hard in mijn keel. Ik ken haar vader niet persoonlijk. Orpheus, een naam die in onze elitekringen met ontzag wordt uitgesproken. Een machtig man, een invloedrijk man. Een man die zijn eigen dochter blijkbaar pijn doet.

‘Je bent altijd perfect,’ zeg ik, en ik meen het. Sofia, met haar rechte rug en haar precieze bewegingen, met haar intelligentie en haar stille kracht. Hoe kan iemand *haar* pijn doen?

‘Niet perfect genoeg,’ fluistert ze. ‘Nooit perfect genoeg voor hem.’

Ik strijk onhandig over haar rug en mijn hand maakt cirkels zoals ik me herinner dat mijn eigen moeder deed voordat ze stierf, voordat Agatha me adopteerde. Ik voel me tegelijk te jong en te oud voor dit moment. Te jong om te weten wat ik moet doen, en te oud om niet te begrijpen wat er gaande is.

‘Heeft hij je moeder ook pijn gedaan?’ vraag ik, en voel haar verstijven.

‘Mama is weg,’ zegt ze alleen maar, en in die drie woorden hoor ik een wereld van verdriet. ‘Iedereen zegt dat ze is vertrokken, maar...’ Ze stopt, bang om meer te zeggen.

Maar ik begrijp het. In onze wereld van rijkdom en macht verdwijnen mensen soms. Of *worden ze uit de weg geruimd*.

Mijn hand stopt met strelen, en ik voel een nieuwe emotie in mijn borst opborrelen. Een vastberadenheid die ik niet eerder heb gekend. ‘Hij zou je geen pijn moeten doen,’ zeg ik, en mijn stem klinkt vreemd in mijn eigen oren. Harder. ‘*Niemand* zou je pijn moeten doen.’

Sofia trekt zich terug en veegt haar tranen weg met een precisie die verraadt hoeveel oefening ze hierin heeft. ‘Je begrijpt het niet,’ zegt ze. ‘Mijn vader is... hij is niet iemand tegen wie je je kunt verzetten.’

Maar ik begrijp het wel. Ik begrijp dat er monsters zijn die zich vermommen als mensen. Ik begrijp dat Sofia, die mijn hand

vastpakte op mijn eerste schooldag, nu zelf een hand nodig heeft om vast te houden.

‘Op een dag....,’ zeg ik, en ik weet niet waar de woorden vandaan komen, maar ze voelen waar, ‘...op een dag zal ik je beschermen tegen hem. Tegen iedereen die je pijn wil doen.’

Ze kijkt me aan, haar ogen groot en donker en vol twijfel. Ze gelooft me niet. Waarom zou ze? Ik ben twaalf, slenterig en onhandig, en haar vader is een man met macht en invloed.

Maar in dat moment maak ik een belofte aan mezelf. Ik, Memphis, geadopteerde zoon zonder duidelijke bloedlijn of macht, zal sterk genoeg worden, slim genoeg, belangrijk genoeg om haar te beschermen.

‘Kom,’ zeg ik, en pak voorzichtig haar hand. ‘We komen te laat voor de volgende les.’

Ze knikt, herschikt haar sjaal en herstelt haar masker van perfectie. Maar iets is veranderd tussen ons. Er is een geheim gedeeld. Een belofte gemaakt.

En terwijl we samen de gang in lopen, voel ik hoe mijn toekomst zich vormt rond dit ene doel: Sofia beschermen, haar pijn verzachten, en Orpheus... Orpheus zal op een dag weten hoe het voelt om bang te zijn. Want dat kan niet anders. Karma werkt nou eenmaal zo. Vooral als ik het een handje help.

Memphis - een paar jaar later

In het verduisterde theater zit ik alleen op de achterste rij, onzichtbaar in de schaduwen terwijl Sofia danst onder goudgele spotlights.

Ze weet niet dat ik hier ben – niemand weet dat. Ik ben na schooltijd naar binnen geslopen, nieuwsgierig naar haar geheime oefensessies die ze nooit met anderen deelt. Nu zit ik hier, mijn adem

ingehouden, gevangen in de schoonheid van haar bewegingen en de pijn die ik zie achter elke perfect uitgevoerde pas.

Sofia zweeft over de planken in een witte tutu die licht vangt en verspreidt als dauwdruppels in ochtendzon. Haar haar is strak naar achteren getrokken in een balletknotje zonder een enkele losse lok – perfectie, zoals altijd.

Op zestienjarige leeftijd beweegt ze met een gratie die dansers met jarenlange ervaring haar zouden benijden. Ze maakt een pirouette op zo'n moeiteloze manier dat het lijkt alsof de natuurwetten voor haar niet gelden. Technisch volmaakt.

En toch.

Vanuit mijn schuilplaats in de schaduwen zie ik wat anderen missen. De spanning in haar kaak. Het lichte trillen van haar onderlip wanneer ze denkt dat niemand kijkt.

De muziek van Tsjaikovski klatert door de ruimte, maar er is een contrast tussen de triomfantelijke tonen en de emotie die ik op Sofia's gezicht zie. Een schaduw van iets dat lijkt op wanhoop, snel gemaskeerd door een glimlach, die niet verder reikt dan haar lippen.

Ik heb haar vaker zo gezien, vanaf die dag jaren geleden, toen ik de kneuzingen onder haar sjaal ontdekte. Momenteel draagt ze geen sjaals – haar balletkostuum laat geen ruimte voor verbergen, maar ik weet dat de merken er zijn, alleen nu zorgvuldiger verborgen onder lagen make-up. Orpheus is met de jaren voorzichtiger geworden, maar niet minder wrede.

Orpheus. De naam alleen al doet mijn maag verkrampen. In onze elitewereld spreekt men zijn naam uit met ontzag en bewondering.

Hij is een belangrijk man. Een machtig man. Een beschermheer van de kunsten, ironisch genoeg. Hoe vaak heb ik niet gehoord hoe genereus hij is, hoe hij balletscholen financiert en jonge talenten ondersteunt? Niemand ziet wat ik zie. Hoe zijn 'ondersteuning' van zijn eigen dochter haar vormt tot iets fragiels en bangs.

Sofia's moeder is jaren geleden 'vertrokken'. Dat is het officiële verhaal. Maar er zijn geruchten, gefluisterd in donkere hoeken door personeel dat denkt dat tieners niet luisteren. Geruchten over schreeuwen in de nacht, over bloed op marmeren vloeren, over een lichaam dat nooit is gevonden. Sofia spreekt nooit over haar moeder, maar soms, wanneer ze denkt dat niemand kijkt, raakt ze een klein medaillon aan die ze onder haar kleding draagt.

Op het podium maakt Sofia een sprong die haar lichtgewicht lichaam door de lucht laat zweven, ogenschijnlijk de zwaartekracht tartend. Ze landt geluidloos, perfect gebalanceerd. Een kleine glimlach speelt om haar lippen. Niet de gechoreografeerde glimlach voor het publiek, maar een klein moment van echte vreugde in de beheersing van haar kunst. Het breekt mijn hart om te zien hoe zeldzaam die momenten van echte vreugde zijn.

Ik leun iets naar voren, en mijn stoel kraakt. Sofia stopt niet, haar lichaam te diep in de routine, maar ik zie een subtiele verstijving in haar schouders. Ze denkt misschien dat het haar vader is, die komt controleren of zijn investering in haar balletlessen de moeite waard is.

Die gedachte maakt me misselijk. Ik weet hoe hij naar haar kijkt. Niet als een trotse vader, maar als iemand die iets bezit en beoordeelt – alsof ze een prijs is, geen persoon. Ik heb die blik eerder gezien, tijdens schoolvoorstellingen. De paar keer dat hij kwam opdagen, altijd te laat, en altijd weer weg vóór het applaus echt op gang kwam.

Ik denk aan Adem, die nu al een indrukwekkende man is, al is hij nog zo jong. Hij wordt de nieuwe Leider van onze familie. Het hoofd van de Raad, straks. Hij en Sofia zijn voorbestemd. Voor elkaar gemaakt. Letterlijk. Hun toekomst is uitgestippeld. Verzekerd. Ik heb gezien hoe Sofia naar hem kijkt, tijdens de zeldzame gelegenheden dat onze families elkaar ontmoeten. Met bewondering en iets dat op verlangen lijkt. Een ontsnapping, misschien? Een beschermer?

Een steek van jaloezie doorboort me. Waarom kijkt ze zo naar hem, maar ziet ze mij niet? Ik, die haar kneuzingen heb gezien, die haar tranen heb opgevangen, die haar pad door de gangen nog steeds volg, nu al die jaren na die eerste dag? Ik ben degene die haar begrijpt, niet Adem met zijn koele charme en machtige toekomst.

Maar ik begrijp het ook wel. Adem is indrukwekkend, machtig op een manier die zelfs Orpheus zou kunnen trotseren. Ik ben slechts de geadopteerde jongen, de wetenschapsnerd, altijd met mijn neus in de boeken. Briljant, ja, mijn leraren gebruiken dat woord vaak, maar niet iemand die anderen beschermt. Nog niet.

De muziek zwelt aan tot een climax, en Sofia voert haar laatste beweging uit, een perfecte combinatie van techniek en schijnbare moeiteloosheid. Ze eindigt in een houding die zowel kracht als kwetsbaarheid uitstraalt, haar armen naar de lege stoelen uitgestrekt in een gebaar dat om applaus vraagt dat niet zal komen.

De muziek stopt. Het enige wat nog te horen is, is Sofia's rustige, beheerste ademhaling. Ze blijft nog even staan in haar houding, strak en stil, en dan, alsof ze iets zwaars van zich af laat glijden, zakt ze door haar knieën. Niet ingezakt, nooit dat. Orpheus zou woedend zijn. Maar iets minder perfect. Menselijker. Minder standbeeld, meer meisje.

Ze loopt naar de rand van het podium waar een kleine recorder staat en drukt op een knop. De muziek begint opnieuw. Ze zal het opnieuw doen. En opnieuw. En opnieuw. Tot het zo perfect is dat zelfs haar vader geen fout kan vinden om te bekritisieren. Of te bestraffen.

Ik blijf waar ik ben, verscholen in het donker. Een stille getuige van haar strijd. Een deel van mij wil naar voren stappen, haar vertellen hoe mooi ze is, misschien zelfs applaudiseren. Maar ik weet dat mijn aanwezigheid haar alleen maar in verlegenheid zou brengen.

Dit is haar ritueel. Haar eigen moment van controle, in een leven waarin ze die maar zelden heeft.

Dus blijf ik zitten en kijk toe, mijn borst vol gevoelens die ik nauwelijks kan benoemen. De drang om haar te beschermen. Woede. En iets anders... iets dat groeit, elke dag dat ik haar zie worstelen. Elke keer dat ik een glimp opvang van de echte Sofia, achter het masker van perfectie.

Als de muziek opnieuw inzet, neem ik een besluit. Orpheus mag nu haar leven beheersen, maar dat blijft niet zo. Ooit zal ik op een plek staan waar ik wél iets kan doen. Dan heb ik een stem, macht, invloed. En dan zal ik Sofia geven wat ze verdient: vrijheid, veiligheid... een leven zonder angst.

Ik weet nog niet hoe ik daar kom. Maar ik weet dat het zal gebeuren.

Het *hoe* laat ik aan het universum over. Want er is zoveel dat ik nog niet begrijp. Zoveel in deze wereld dat zich aan onze logica onttrekt. Dingen die we ons niet eens kunnen voorstellen.

Sofia en Memphis. Ooit zal het zo zijn.

Tot die tijd blijf ik waar ik nu hoor te zijn: in de schaduwen. Ik kijk toe, leer, verzamel informatie en bereid me voor. En ondertussen haat ik hem, op een manier die me soms zelf doet schrikken. De man die sporen achterlaat, niet alleen op haar huid, maar op haar ziel. Terwijl zij... zij alleen maar licht verdient.

3. Hij ziet haar niet

Memphis – achttien jaar oud

Met een glas in mijn hand leun ik nonchalant tegen de koele muur, alsof ik hoop dat die me onzichtbaar maakt. Voor me ontvouwt zich een toneelstuk vol macht en verfijning. Wetenschappers, politici, erfgenamen van namen die al generaties lang gewicht in de schaal leggen.

Maar ik zie slechts één speler. Sofia.

In een jurk van middernachtblauwe zijde beweegt ze zich door de menigte alsof de zwaartekracht haar liever met rust laat. Elke stap, elke draai fluistert: 'Ik dans nog steeds, elke dag.' We zijn allebei achttien, maar de wereld ontvangt haar alsof ze het al eeuwen kent ... en mij alsof ik net binnenwandel.

Het feest is één van die eindeloze sociale verplichtingen waar Agatha op staat. 'Netwerken,' noemt ze het, maar voor mij voelt het meer als een antropologische expeditie: het observeren van een vreemde stam met hun eigen rituelen en hiërarchieën. En ik, ondanks mijn jaren in deze wereld, voel me nog steeds als een buitenstaander met een notitieboekje.

Sofia daarentegen beweegt door de ruimte alsof ze ervoor geboren is. Misschien is ze dat ook. Haar rug is perfect recht, haar glimlach precies warm genoeg om beleefd te zijn zonder uitnodigend te worden. Ze draagt een sjaal die perfect bij haar jurk past: niet een schild tegen blauwe plekken maar een modeaccessoire dat haar status bevestigt. Althans, dat is wat iedereen denkt. Ik weet beter.

Mijn ogen glijden naar waar Sofia nu staat – hoofd naar achteren, lachend om iets wat Adem heeft gezegd. Natuurlijk. Mijn knappe, charismatische adoptiebroer weet altijd precies hoe hij het

middelpunt moet zijn. Alles aan hem klopt: het pak dat op hem zit alsof het op zijn huid is gegroeid, dat haar dat nooit een verkeerde dag kent, en die zelfverzekerdheid waar mensen als vanzelf in geloven. En Sofia ... zij kijkt naar hem zoals bloemen naar de zon kijken. Alsof hij haar licht is, haar richting. Alsof ik niet besta.

Ik neem een slok van mijn drankje, en observeer de dynamiek tussen hen. Sofia staat net iets te dicht bij hem, haar lichaam subtiel naar hem gekanteld. Wanneer hij zijn glas neerzet, is zij degene die opmerkt dat het bijna leeg is en een volle voor hem regelt, zonder dat hij erom hoeft te vragen. Als iemand anders zijn aandacht vraagt, herpositioneert ze zichzelf subtiel zodat ze altijd in zijn perifere zicht blijft.

Het is pijnlijk om te zien, vooral omdat Adem het nauwelijks lijkt te merken. Hij behandelt haar vriendelijk, zeker, maar net zoals hij de dochters van andere invloedrijke families behandelt. Met perfecte beleefdheid en absolute emotionele afstand.

Sofia reikt naar zijn arm, haar vingers raken even de stof van zijn jasje aan. Een vluchtig contact, maar ik zie de kleine hoop in haar ogen, en het doet fysiek pijn in mijn borst.

‘Interessant, nietwaar?’ De stem naast me behoort toe aan Aristoteles, Adem's tweelingbroer, die ik niet heb horen naderen. ‘De dochter van Orpheus en mijn broer. De ironie.’

Ik schrik van zijn directheid maar probeer het niet te laten blijken. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zeg ik neutraal.

Aris lacht, een donker geluid dat niet veel vreugde bevat. ‘Natuurlijk wel, kleine broer. Jij observeert alles en iedereen. Het is wat je doet.’ Hij neemt een slok van zijn champagne, zijn ogen nooit Sofia en Adem verlatend. ‘De vraag is, wat ga jij eraan doen?’

‘Aan wat doen?’ Ik speel dom, maar mijn hart bonst in mijn keel.

‘Je bent verliefd op haar sinds jullie kinderen waren,’ zegt hij eenvoudig, alsof hij opmerkt dat het regent. ‘Maar ze heeft alleen oog voor Adem, die op zijn beurt... andere interesses heeft.’

Ik wil iets zeggen. Iets scherpzinnigs, iets dat alles ontkent wat Aris net zei. Maar de woorden blijven ergens halverwege steken – tussen borst en keel. Wat heeft het ook voor zin? Hij heeft iets gezien wat ik zorgvuldig heb weggestopt. Alsof hij zonder moeite dwars door de façade kijkt waar ik zo lang aan heb gebouwd.

‘Hij ziet haar niet,’ fluister ik uiteindelijk.

‘Nee,’ beaamt Aris. ‘Dat doet hij niet.’ Hij klopt me op de schouder. ‘Maar jij wel.’ Dan loopt hij weg, me met mijn frustraties en mijn observaties achterlatend.

Aan de overkant van de kamer lacht Sofia om iets wat Adem zegt. Haar lach klinkt als muziek – helder en licht – maar ergens zit een valse noot in. Niet omdat het onecht is, maar omdat het wanhopig voelt. Het is de lach van iemand die koste wat kost wil behagen. Ik zie hoe ze haar hand op zijn arm legt, zich iets naar hem toe buigt, en iets zegt wat ik niet kan horen ...

Adem glimlacht, zoals hij dat altijd doet. Beleefd, charmant. Maar zijn ogen zijn al verder. Ze glijden langs gezichten, op zoek naar zijn volgende gesprekspartner, zijn volgende moment om te schitteren. Alsof hij allang verder is, zonder ooit echt te zijn aangekomen.

Ik ken mijn broer. Adem is geobsedeerd met zijn werk, zijn projecten, zijn missie. Er is geen ruimte in zijn hart voor romantiek.

Sofia weet dit niet. Of misschien weet ze het wel en hoopt ze dat ze degene zal zijn die hem zal veranderen. De gedachte maakt me misselijk. Niet omdat ik Adem niet gun gelukkig te zijn, maar omdat ik weet dat hij Sofia's hart zal breken zonder het zelfs te beseffen.

Ik zet mijn glas neer op een bijzettafeltje en begin langzaam naar hen toe te lopen. Niet uit jaloezie, zeg ik tegen mezelf, maar uit pure wetenschappelijke nieuwsgierigheid – de drang om deze sociale dynamiek van dichtbij te bestuderen. Als ik dichterbij kom, zie ik hoe Sofia's gezicht een fractie van een seconde verstijft. Een bijna

onmerkbare aarzeling, voordat haar glimlach weer terugkeert. Het perfecte sociale masker, zorgvuldig gladgestreken.

‘Memphis,’ zegt Adem, en hij klinkt oprecht blij me te zien. ‘Ik vertelde Sofia net over je nieuwe project in het lab. Hoe gaat het met de genetische sequentie-analyse?’

‘Goed,’ zeg ik, mijn stem nauwelijks verradend hoe het voelt om zo dichtbij Sofia te staan terwijl ze me nauwelijks opmerkt. ‘Het is veelbelovend.’

‘Memphis is een genie,’ vertelt Adem aan Sofia, met de trots van een oudere broer die ik normaal zou waarderen. ‘Hij zal de wereld veranderen met zijn werk.’

Sofia’s glimlach bereikt eindelijk haar ogen wanneer ze naar Adem kijkt. ‘Daar twijfel ik niet aan,’ zegt ze, en werpt me een beleefde blik toe die geen echte interesse toont.

Er volgt een gesprek waarin ik woorden zeg die ik me later niet meer zal herinneren. Ik ben me te bewust van Sofia’s lichaamstaal, van hoe ze subtiel dichterbij Adem schuift wanneer anderen zich bij ons voegen. Van hoe ze zijn grap anticipeert en al begint te glimlachen voordat hij de punchline levert. Van hoe haar ogen altijd naar hem terugkeren, als een kompas dat altijd naar het noorden wijst.

En dan voel ik het opborrelen – een vreemde, rauwe woede. Niet alleen op Adem, die zich van geen kwaad bewust is. Niet alleen op Sofia, die langs me heen kijkt alsof ik transparant ben. Maar vooral op mezelf. Omdat ik hier sta, als de perfecte wetenschappelijke observator, ogenschijnlijk objectief ... en intussen helemaal niets doe. Alsof kijken genoeg is. Alsof begrijpen hetzelfde is als handelen.

Ik excuseer me uit het gesprek, mompelend over een dringende kwestie in het lab, een leugen die niemand zal controleren omdat ze weten dat ik altijd in het lab ben. En terwijl ik wegloop, kijk ik over mijn schouder en zie hoe Sofia’s houding verandert zodra ik weg ben,

hoe ze nog dichter naar Adem toe leunt, hoe haar hand weer zijn arm vindt.

Buiten op het balkon haal ik diep adem, de koele nachtlucht een verademing na de benauwdheid van mijn eigen emoties. Boven me spreiden de sterren zich uit in patronen die ik kan benoemen en catalogiseren, hun posities voorspelbaar en geruststellend in hun ordelijkheid, zo anders dan de chaos van menselijke interacties.

Ik denk aan het meisje dat mijn hand nam op mijn eerste schooldag. Aan het meisje dat haar tranen in mijn schouder begroef toen we twaalf waren. Aan de jonge vrouw die nu danst voor een publiek die haar echte zelf niet kan zien. Aan Sofia, die constant in de schaduw leeft van haar vaders wreedheid.

En ik denk aan mezelf, altijd de observator, altijd de wetenschapper die gegevens verzamelt maar nooit handelt. Altijd de geadopteerde broer, nooit degene die de wereld verandert. Altijd in de schaduw van Adem's natuurlijke charisma en leiderschap.

Het is tijd dat dat verandert.

Ik kijk terug door de glazen deuren naar waar Sofia nog steeds met Adem praat, haar gezicht verlevendigd door een lach om iets wat hij heeft gezegd. En ik maak een besluit.

Ik zal niet langer de jongen zijn die vanuit de schaduwen kijkt. Ik zal de man worden die handelt. Die beschermt. Die redt.

Sofia ziet me niet staan omdat ik mezelf nooit echt heb laten zien. Omdat ik me heb verstopt achter microscopen en dataschermen, achter zelfspot en schijnbare onverschilligheid. Maar wat als ik meer word dan dat? Wat als ik de persoon word die zij nodig heeft?

De sterren boven me lijken te knipperen met goedkeuring. Of misschien is dat gewoon mijn wetenschappelijke geest die patronen ziet waar er geen zijn. Maar het maakt niet uit. Het besluit is genomen.